

Bůh a andělé

Tam, kdesi daleko vysoko v nebi (vzdělanci tomu říkají transcendentno), je Boží Trůn a na něm sedí Bůh. Malinký kousíček vedle Božího Trůnu teče Ohnivá řeka. Oheň v tekoucí řece, to jsou lidské duše. Někteří lidé tvrdí, že tam jsou nejenom lidské duše, ale i duše všech živočichů, a já jim dávám za pravdu. Na to, odkud a kam teče Ohnivá řeka, jsou dva názory. Jeden tvrdí, že řeka je kruhová a teče pořád dokola okolo Božího Trůnu - obtéká ho. Druhý názor tvrdí, že řeka teče po nekonečné přímce, od jedné strany nekonečna do druhé, opačné strany nekonečna, takže řeka vlastně nikde nezačíná a nikde nekončí. Do této Ohnivé řeky občas Bůh sáhne a svojí rukou vytáhne anděla. Někteří lidé říkají, že tak anděly tvoří každé ráno, a večer andělé zase zanikají, splývají s řekou. Druzí říkají, že jednou stvoření andělů už pořád.

A můj názor? Ohnivá řeka teče po přímce a jednou stvoření andělů už žijí pořád. Ale jestli mám pravdu, to nevím. A kolik je těch stvořených andělů, to doopravdy taky nikdo neví. No a z jakého důvodu Bůh anděly tvoří? Prý proto, aby nebyl sám. Nejenom člověk bývá smutný z toho, že je sám, stejně je na tom i Bůh.

A jaká je náplň života andělů? Zpívají Hosana a Halelujá a jsou obráceni tváří k Božímu Trůnu.

A ještě jednu věc je nutné vědět: andělé jsou nehmotní, nemají vůbec žádné tělo, proto také nepotřebují jíst a pít. Podle vyjádření svatého Tomáše Akvinského jich může sedět na špičce jehly nekonečné množství. Nemají sice tělo, ale mají ústa, jinak by přece nemohli zpívat. A musí mít i oči, aby viděli, kterým směrem je Boží Trůn.

V době před stvořením světa, lidí a živočichů, v Ohnivé řece protékaly pouze a jen duše andělů (jinak také matematické a logické pravdy).

S názorem, že Ohnivá řeka je samotný Bůh, nesouhlasím, protože už před dva a půl tisíci lety Anaximandros tvrdil, že oheň je symbol duše a vůbec netvrdil, že oheň je symbol Boha! A to byl nějaký myslitel! A kdyby přece jen byl Ohnivou řekou samotný Bůh, tak by anděly tvořil sám ze sebe. Takový nesmysl.

Andělé jsou rozděleni, či zařazeni, do jednotlivých skupin, kast, či kůrů. Devět andělských kůrů je seřazeno takto:

1. Andělé
2. Archandělé
3. Knížectva
4. Mocnosti
5. Síly
6. Panstva
7. Trůnové
8. Cherubové
9. Serafové

Vzpouora andělů

Na počátku byl Bůh, který pro sebe stvořil anděly. Jedinou náplní života andělů bylo zpívat Hosana a Halelujá směrem k Božímu Trůnu Zářícímu. Není vůbec divu, že některé anděly přestalo bavit neustále opakovat Halelujá a Hosana, i když to mohli zpívat v různých tóninách. Přestali tedy zpívat a otočili se k Božímu Trůnu Zářícímu zády. Uviděli Temnotu, Tmu. Bůh je nakopl a oni spadli do Temnot. Nečdivme se tomuto Božímu činu, na jeho místě bychom udělali totéž.

Jenže co teď? Někteří andělé - polovina, většina, menšina? - to se zatím neví - byli svrženi z Nebes do Temnoty, do Tmy, někdy se také říká, že do Pekel, a v Boží říši po nich zůstalo Prázdnno. I rozhodl se Bůh, že už další nové anděly tvořit nebude. To by si mohl přece nakoupit magnetofony, cédečka a jiné kybernetické přístroje, které by ono Hosana a Halelujá mohly zpívat věčně a bez možnosti nějakého protestu či vzpoury. Ne, tuhle cestu Bůh zamítl. Řekl si: nechci už žádné bezduché předměty, které jen dokolečka dokola, nekonečně dlouho zpívají Hosana a Halelujá a modlí se růženec a klapou modlitebními mlýnky a vyřvávají jakési mantry a tantry, jako například Háre Krišna, Háre Krišna... Stvořím si bytost naprosto svobodnou, které ale přidám rozum. Tato bytost svým rozumem a logickým rozvažováním, přijde na to, že jediným cílem a smyslem její svobody je zpívat Hosana a Halelujá a klanět se směrem k Božímu Trůnu Zářícímu. Jak si řekl, tak i učinil - stvořil člověka, který nahradil ony chybějící svržené anděly. O stvoření člověka zase příště.

Mám takový dojem, že vykopl do Temnot i zbývající anděly, a že už žádní andělové nejsou, a že Bůh definitivně nahradil všechny anděly lidmi, však je nás už skoro sedm miliard. Bylo andělů víc než sedm miliard? To nám Bůh zatím neprozradil, udržuje to pořád v tajnosti. V každém případě ale andělů ubývá, protože je nahrazují nově narození lidé a teoreticky by někdy mohla nastat situace úplné výměny lidí za anděly, ať už jich Bůh stvořil bůhvíkolik. A co se může stát, to se určitě někdy stane.

A pak se ještě občas tvrdívá, že když zemře člověk, tak po smrti se z něho stane anděl, což našemu vyprávění nijak moc neodporuje.

Adam a Eva

Bůh stvořil Adama z hlíny a vdechl mu duši. Adam byl tak krásný, že když spal, spletli si ho andělé s Bohem a zpívali mu Hosana a Halelujá. Teprve až se probudil, zjistili svůj omyl.

Adam byl ale pořád smutný, přesto že měl úplně všechno, vždyť žil v Ráji. Proč byl smutný? No, protože byl sám. Představme si jak chodil po Ráji sem a tam, tam a sem, neměl s kým promluvit, neměl se s kým ani pohádat. Občas se s ním sice Bůh procházel, ale Adam většinou mlčel a odpovídal docela neochotně, vždyť Bůh byl jeho tatínek, no a co si pořád povídat s tatínkem, to by nebavilo nikoho. Bůh ale brzo zjistil, že Adam je smutný, a tak se ho jednoho dne zeptal: „Proč jsi tak smuten a nevesel?“

A tu se Adam rozčílil a začal tatínkovi vyčítat: „Tobě je hej, Tobě je dobře, a vždycky Ti dobře bylo. Kdysis měl anděly a přestali Tě zajímat, já nemám žádné. A do dneška máš manželku Šekinu, a já nemám nikoho.“ (Šekina či Šechina = Boží přítomnost na zemi, někdy také stín Boha.)

Bůh mu odpovídá: „Ale Adame, vždyť já se pořád se Šekinou hádám, to vůbec není spokojený život, však proto jsem si taky stvořil tebe.“

Ale nedalo mu to, přemýšlel a přemýšlel, až přišel na to, že mu stvoří taky manželku a v duchu si říkal: „Když už jsi Adame tak vybuchl a hněvivě mne napadl, tak dobře, tak si to zkus stejně jako já.“ A stvořil mu ze žebra Evu. Od té doby mají všichni muži o jedno žebro míň, akorát se neví, jestli to žebro schází na levé nebo na pravé straně hrudníku. Navíc je velice zajímavé, že Adam a ani Eva neměli pupek, přece oni se nenarodili, nýbrž byli stvořeni. Udivuje mne, že i tak slavní umělci jako van Eyck, či Michelangelo, toto nevěděli a namalovali Adama a Evu s pupkem.

A taky se říká, že Bůh byl zlomyslný, když Adamovi stvořil ženu, protože velice dobře věděl, že za rok, za dva, tři roky, až se Adam s Evou navzájem úplně poznají, že bude konec jejich lásky a milování a že nastanou hádky a dokonce mezi nimi mohou lítat i facky. Místo aby přání Adamovi rozmluvil a vysvětlil mu, že je to přání nesmyslné a nerozumné, tak mu ho splnil. Říkal si v duchu: „Chceš to? Tak to měj. Kdo chce kam, pomůžeme mu tam.“

Od té doby Pán Bůh trestá člověka tím způsobem, že mu splní jeho přání. No a není to od Pána Boha zlomyslnost? Když má Pán Bůh někoho doopravdy rád, tak mu přece nebude plnit nesmyslná přání. Jak to dopadlo s Adamem a Evou, o tom někdy jindy, zatím je nechejme v Ráji.

O tom, jak stvořil Bůh člověka se vypráví i tento příběh: Nejdříve sebral prach a hlínu ze země a vymodeloval člověka. Aby se nerozpadl, dal ho do pece vypálit. Když otevřel pec, zjistil, že člověk je moc připečený, byl úplně černý. Proto vymodeloval dalšího a taky ho dal do pece vypálit. Když ho vytáhl, byl zase nedopečený, úplně bílý. Zkusil to po třetí a teprve teď byl správně upečený, ani černý, ani bílý, byl tak akorát. Z toho připečeného vznikli černoši, z toho nedopečeného vznikli běloši a z toho správně upečeného vznikli cikáni. A slyšel jsem, že i indiáni.

Běsi a démoni

Víme, že Bůh svrhl neposlušné anděly do Temnot. Tehdy ještě nebyla země, ani člověk, ani hvězdy, byla jen ta Temnota a v ní zlí andělé, kterým se také říká d'áblové nebo bésové či démoni. Jejich králem, císařem, náčelníkem a velitelem je Lucifer (=Světloňoš).

Ale teď, když už Bůh stvořil hvězdy, slunce, zemi a člověka, už d'áblové nechtějí žít v Temnotách a snaží se dostat na naši zemi. A musím říci, že se jim to daří. Pokaždé, když vidíme, jak z oblaků padá blesk, tak to na zemi ve formě blesku padá sám padlý anděl = d'ábel. A když už je na zemi a my víme, že padlý anděl nemá tělo, že je nehmotný, tak se snaží vtělit do nějakého člověka. A takových lidí, do kterých se vtělil d'ábel, bylo, je a bude velice moc. Takový člověk, ve kterém žije d'ábel, chce ničit, ba úplně zničit Boží dílo. Chce zničit, zabít člověka, kterého stvořil Bůh, chce zničit přírodu, ba celou zemi, protože tu taky stvořil Bůh. Takoví neznámější lidé, do kterých se vtělil d'ábel, byli Nero, Caligula, Stalin, Hitler, Mao Ce tung, Pol Pot, ale je jich daleko, daleko více.

Často se vtělený d'ábel, aby ostatní lidi oklamal a popletl, chová jako moc hodný člověk, takže skutečně častokrát nevíme, je-li některý člověk doopravdy hodný, a nebo se to jen tak nepřetvařuje d'ábel. Někteří lidé tvrdí, že Bůh by měl d'ábly vyhnat zase do Temnot, ale já říkám: A proč by to dělal za nás? Přece, kdyby do mne vlezl d'ábel, tak ho ze sebe vyženu sám a nechci a nepotřebuji pomoc od Boha. A navíc, Bůh má svých starostí dost, nač ho otravovat lidskými záležitostmi.

Jeden z nejhorších démonů je Beliar, je to démon zla a horší démon snad ani není. Zato Azazel je démon provinění, není tedy zase tak úplně zlý. To se jednou za rok sejdou pastevci koz, ovcí a velbloudů, udělají kruh a dovnitř přivedou černého kozla. Kdo během roku udělal nějaký přestupek, něčím se provinil, provedl nějakou neplechu, tak jde ke kozlovi a ten svůj prohřešek (hřích) mu pošeptá do ucha. Až se kozlovi všichni vypovídají (říká se také vyzpovídají), kozel se zažene do pouště, kde zahyne žízní a nedostatkem potravy. Tímto aktem se všechna provinění promíjejí. Vlastně ten démon Azazel je hodný, když bere na sebe naše provinění. Akorát kozel je v tom nevinně. Musí umřít jen proto, že slyšel naše hříchy.

A jak je to s Maláchem (správně Malách ha-manet), to sám nevím. Zařadit ho mezi demony, nebo mezi hodné anděly? Malách je totiž anděl smrti a je samé oko, a žádný smrtelník mu neunikne. A záleží jenom na nás, kam ho zařadíme - podle toho, jestli bereme smrt za zlo, či za dobro. A to si musíme rozhodnout každý sám, to za nás neudělá nikdo.

A snad ještě poslední věc o andělech a to, že nejoblíbenějším andělem Boha byl Metatron. A možná je nejoblíbenějším dosud. Bůh ho měl rád pro jeho fantasii, vymýšlel pořád nějaké nové noty, melodie, harmonie, barevné obrazy a všelijaké básničky a vědecké teorie. Anděly a demony už opustíme a půjdeme se v příští kapitole podívat, jak si žijí v Ráji Adam s Evou.

Eva a Had

Zatím co jsme si povídali o andělech, v Ráji se Adamovi a Evě přihodila velice, velice nepříjemná věc. Adam si šel po obědě zdřímnout a Eva bloumala po Ráji, až přišla doprostřed, kde rostl strom a na něm bylo plno červených jablíček. (Ta jabloň je symbol poznání dobra a zla a smrti.) Eva chodila kolem dokola Stromu a obdivovala se mu, moc se jí líbil, ale věděla, že utrhnout jablíčko nesmí, že to Pán Bůh zakázal. Vtom se vedle ní objevil nějaký cizí člověk. Byl velice hezký a takový moc sympatický, prostě fešák, frajer.

My víme, že to byl přestrojený ďábel, démon, ale Eva to nevěděla. Dali se spolu do řeči a Eva vyprávěla, že z tohoto stromu má s Adamem, s jejím manželem, zakázáno jíst ovoce, že to zakázal jejich tatínek Bůh. Ten hezký a sympatický pán říká, že je to tak správné, a že když je to jednou zakázané, tak se to musí dodržovat. Evu to naštvalo, že nejen Pán Bůh jí to zakazuje, ale i ten pán s tím souhlasí, a tak naschvál utrhla jablko. Říkala si v duchu: „Kdyby se aspoň zeptal, proč je to zakázané, ale on nic, on s tím dokonce souhlasí.“ Eva drží utržené jablko a pán se jakoby velice poděsil a říká: „Tos neměla dělat Evo, vždyť je to zakázané.“

Evu to naštvalo ještě víc a říká: „A já si schválně i kousnu.“ Pán se zase jakoby poděsil a říká vyděšeně: „To Evo nesmíš!“ (Ale my víme, že démon se jen tak přetvařoval, že hrál před Evou divadélko.) Eva se do jablka zakousla a podívá se vedle, co na to řekne pán, jenže ten se ztratil, zmizel, protože svůj úkol, přinutit Evu, aby kousla do jablka a tím porušila Boží nařízení, tak to se mu podařilo, svůj úkol démon splnil, a proto mohl zmizet.

Adam se zatím probudil, vstal a šel hledat Evu. Našel ji právě v okamžiku, kdy kousala do jablka. Eva říká: „Vidíš Adame, koušu do jablka a nic se nestalo, na, kousni si také.“ A hlupák Adam si kousl. Chvilíčekali co bude, a najednou, jak se tak na sebe dívají, si uvědomili, že jsou nazí a honem si utíkali utrhnout velký fíkový list a tím svou nahotu zakryli. Když totiž snědli jablko ze stromu Poznání, tak tím získali schopnost poznat a poznávat, co je dobré a co je zlé, špatné. Uvědomili si, že udělali nedobrý skutek a chtěli se před Bohem někam schovat, třeba do křoví, jenomže před Bohem se schovat nelze nikam.

Přišel Bůh a ptá se jich: „Proč jste to udělali?“

Adam se rozklepal a říká: „To já ne, to Eva.“

Eva řekla: „To já ne, to démon mne svedl.“

Tak nepřekně to sváděl jeden na druhého, ale že se provinil každý sám, to přiznat nechtěli.

A tak Bůh rozhodl: „Ven z Ráje! Bránu Ráje bude střežit archanděl Gabriel s ohnivým mečem, takže žádný z lidí už do Ráje nikdy nepřejde.“ A ještě řekl na rozloučení Adamovi: „Ty Adame, v potu tváře budeš pracovat, abys měl na chleba. Prach jsi a v prach se obrátíš.“ Evě řekl: „Ty, Evo, v bolestech a krvi budeš rodit děti.“ A démona, který svedl Evu, proměnil v hada, aby se pouze v blátě a v prachu plazil.

Tímto skončil příběh Adama a Evy v Ráji. O tom, jak to bylo dál, mimo Ráj, o tom za chvíli.